

havde lagt sin Arm om Hansines Liv og betragtede med et Blik fuldt af Faderlykke det lille rødlokkede Hoved, der laa der saa dybt nedsunket i de hvide Puder. „Ganske som en lille Engel i Vorherres Skød. Er det ikke et yndigt Syn! . . . Kan du i det hele forstaa, Hansine, at Folk, der har Børn, kan være Gudsfornægttere? For mig ligger der et saa tydeligt Genskin af det hinsidige Lys, en saa yndig Bebudelse af den himmelske Fryd og Fred over et saadant sovende Barns Træk. — — Naa!“ affbrød han sig selv og slap Hansine. „Hvordan staar det saa til med de andre to Smaatrolde? Med dem har der vel ikke været noget ivejen? Man kan da høre Tyksakken snorke, saa det er en Lyst.“

Mens han talte, bevægede han sig rundt om Sengene og bøjede sig ned over sine „tre Tønder Guld“, som han ofte spøgende kaldte sine Børn. Ved hver Seng tog han en Kommenskringle frem af sin Baglomme og puttede den halvt ind under Hovedpuden, saa at Børnene straks maatte se den om Morgen, naar de vaagnede.

„Jeg kiggede et Øjeblik indenfor hos Bageren. Jeg syntes, at jeg skulde ikke komme helt tomhændet hjem til dem en Dag som denne. Se saa! Nu er det vist ogsaa bedst, vi lader dem have Ro. Og jeg har jo saa meget nyt at fortælle dig iaften. Lad os komme ind!“

De vendte tilbage til Stuen, hvor han straks gav sig til at vandre frem og tilbage over det store Gulv for udførligt at berette om alt, hvad der var foregaaet i Skibberup Forsamlingssal. Hansine hørte dog kun efter med det ene Øre. Hun havde ikke sluppet sit Forsæt og var endnu fast bestemt paa at benytte den første Lejlighed til atter at lede Samtalen hen paa Gutten.

„Men veed du, hvad der blev hele Mødets Glanspunkt?“ udbrød Emanuel og standsede midt paa Gulvet